

DE WERKELIJKHEID VAN HET LEVEN IN ALLE WERELDEN

4 oktober 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze avond moet ik u allereerst herinneren aan de bekende regel: denk zelf na, want niemand uit de geest, die op deze wijze tot u komt, is onfeilbaar en alwetend. Ook wij dus niet. Verder wil ik u erop wijzen, dat na de pauze gelegenheid is tot het stellen van vragen. Vragen, die in de pauze schriftelijk ingediend zijn, worden het eerst behandeld. Dan moet ik tot mijn spijt medelen, dat onze gast deze avond niet aanwezig kon zijn en dat dit verschoven wordt naar een volgende bijeenkomst. Voor het eerste onderwerp heb ik gemeend in een andere richting te moeten zoeken, dan de meeste. Ik zou met u willen spreken over: De Werkelijkheid van het leven in alle werelden.

Wanneer ik de nadruk hier leg op "alle", dan probeer ik hiermee duidelijk te maken, dat op alle werelden en op alle planeten praktisch enigerlei vorm van leven bestaat. Dat in alle sferen verschillende soorten van leven een eigen bestaan, een eigen bewustzijn, kennen. De mens, besloten als hij is in zijn eigen wereld, omgeven door een sterrenhemel, die als een glazen koepel een pogen tot verder gaan tot nog toe belemmert, beseft over het algemeen te weinig, wat de mogelijkheden zijn, wat vooral ook de werkelijkheid is. Je denkt als mens van de wereld uit. Je ziet die wereld als iets ontzaglijk belangrijks. Wat daar gebeurt telt alleen. Want, al wordt er honderden lichtjaren verder ook een oorlog uitgevochten op een voet, die u zich niet voor kan stellen, het bericht bereikt u niet, het zegt u weinig. Of elders het stoffelijk leven tot een bewustzijn is gekomen, dat uiteindelijk het stoffelijk Zijn onnodig maakt, och, wat kan het u interesseren; het ligt zo ver buiten uw eigen bestaan.

Daarom is het wel aardig eerst eens de werkelijkheid te definiëren voor wat zij is, en van uw eigen wereld en van die anderen. Stoffelijke werkelijkheid wordt bepaald door de ervaring van stoffelijke prikkels. De interpretatie, die door de grootste en meest bewuste gemeenschap wordt gedeeld noemt men werkelijkheid, al wat daar van afwijkt, noemt men waan. Deze werkelijkheid is en blijft subjectief. Men kan dus niet zeggen: zo is het en niet anders.

Integendeel men moet toegeven: zo zien en kennen wij het. Elke wereld, elke grootste groep op een wereld, ziet zichzelf als het middelpunt van het Al. Ook dat is weer heel logisch, want zoals uw wereld voor u belangrijk is, zal die voor andere wezens ook belangrijk zijn. Ik kan mij niet voorstellen, dat men een andere naam dan "wereld" heeft voor de planeet, waarop men woont. Zoals men onwillekeurig een uitdrukking vindt, die "mens" betekent, wanneer men over zichzelf spreekt. Deze dingen zijn werkelijk(heid) vanuit het standpunt van de bewoners van een bepaalde planeet.

Laten wij nu eens gaan kijken in de sferen. Ook daar verschillen de groepen met hun eigen werkelijkheid, die bepaald wordt door de grootste groep met één gemeenschappelijk denken, dat de wereld vormt. Ieder, die er iets anders in ziet, is niet normaal. Die hoort er eigenlijk niet bij. Zoals nu in dit stoffelijke Al, de werelden naast elkaar kunnen liggen, in uw bewustzijn gescheiden door enorme afstanden, in de praktijk soms op de meest vreemdsoortige wijze naast elkaar liggende, als een soort parallelweg van leven, dan zult u begrijpen, dat ook de geestelijke werkelijkheid niet gedefiniëerd kan worden als een objectief iets. Ook zij blijft subjectief.

Ook daar zal elke groep menen voor zich de juiste vorm en de juiste norm gevonden te hebben. Het lijkt mij goed, dat u dit niet alleen beschouwt als een interessante mededeling, maar ook als een verklaring voor heel veel verschijnselen, die anders misschien wat eigenaardig aandoen. Er spreekt iemand over "zijn" wereld. Hij beschrijft het u, tot in de laatste details.

Er is geen vliegje, of geen stipje, geen bloempje en geen stukje kruid, dat aan het spiedend oog is ontgaan. Hij tekent u een werkelijkheid zo reëel, dat u al meent de koepels, de steden met de omhoog spirallende torens te zien. Dan zegt u: dat moet toch wel werkelijkheid zijn... Voor degenen die het beleven, ja, maar is het voor een ander ook zo? Het is mogelijk, dat zo iemand, spreekt over "zijn" wereld als "de hemel", omdat hij er "gelukkig" is. Maar is dat nu de werkelijke hemel? Duizenden andere groepen zeggen van zich en hun eigen wereld precies hetzelfde. Wij kunnen niet afgaan op de verklaringen, die betrekking hebben op (de) eigen wereld, (op)

omschrijving als verklaring van enig juiste filosofie, of leerstelling aan de hand van ervaringen. Wij kunnen dat alleen aanvaarden, wanneer wij behoren tot de groep, waarin de persoon, die beschrijft, eveneens geclassificeerd is, de groep van denken en streven, waarin hij thuishoort. Dan hebben wij dus geen houvast aan beschrijvingen. Stoffelijk (net)zomin als geestelijk. Stel u voor, dat er iemand op Mars zou wonen. Wanneer een aardmens op Mars zou staan, zou hij filosoferen: "Wonderlijk smaragd van aarde, groen omgeven door het blauw van de zee, wonderlijke kracht." Die aarde is voor die mens: kracht, een wereld, vol schoonheid. Een Marsmens zelf zou het bezingen: "Een giftig groen, dat in de ogen steekt, vochtigheid, die de adem smooit." Beiden hebben zij gelijk vanuit hun standpunt. De mensen over Mars sprekend: "Als door storm omspoelde rode zee van zand, die leven neemt en altijd dreigt." Een mens van Mars zou er misschien over spreken als: "Rode oceaan van schoonheid, die kracht geeft." Elke mens op zijn wijze, elk wezen op zijn wijze. Er geen vergelijking mogelijk. En omdat hij niet mogelijk is, mogen wij dat ook geestelijk vooral niet gaan vastleggen.

Gesteld, dat ik nu mijn wereld ga beschrijven. Wereld van Licht, waarin kleuren tot klank worden en klanken kleur verwekken. Een wereld, waarin alle schoonheid van de wereld wordt samengebracht als het flonkeren van juwelen. Een wereld, waarin de wijsheid is als het gaan van de tijd. Steeds zich vermeerderend, achter zich latend een spoor, dat in onze persoonlijkheid is afgetekend. Dan heb ik daarmee gezegd, wat mijn wereld voor mij betekent, maar ik heb helemaal niet gezegd, wat die wereld voor een ander betekenen kan. Maar ik kan mij voorstellen, dat er één leeft in zijn hemel en die spreekt over zijn wereld als een hemels Jeruzalem, vol van kristallen bokalen en straten van goud, een wereld van weelde. Maar als hij mijn wereld zou zien, dan zou hij zeggen: verblindend licht, verwarrende kleuren en klanken, die een kwelling worden. En toch..., ik ben in mijn wereld gelukkig. Zo zal die ander in zijn wereld gelukkig zijn.

De werkelijkheid van deze dingen ligt eigenlijk niet in onze omschrijving ervan. Het kan niet liggen in de uiterlijkheid ervan, het moet liggen in de Kracht, die in ons leeft. De werkelijkheid wordt van binnenuit geboren. Wanneer het van binnenuit moet komen, dan speelt wel een heel grote rol, hoe wij die dingen voelen, hoe wij de dingen zien, hoe wij ze verwerken en combineren. Bijvoorbeeld, een mens loopt langs de straat en ziet daar een lichtelijk afgekloven kippenkarkasje liggen. Dan zegt die mens: "Wat een weelde. Afval", en hij gaat verder. Achter die mens loopt een hond. Hij ziet hetzelfde, het begint in hem te lichten en hij wordt vrolijk en zegt: "Waf, dat is voor mij een heerlijk diner." Nu is het natuurlijk moeilijk om mens en mens en geest en geest te gaan vergelijken met mens en hond. Maar zij hebben allebei toch hetzelfde gezien, zij hebben hetzelfde kunnen ervaren, maar hun verschillende houding daartegenover deed de hele wereld veranderen. Voor de een was het haast sinister, voor de ander een openbaring, die aan de hemel gelijk kwam.

Nu zit u daar allemaal voor mij en buiten lopen een hele hoop mensen, die allemaal spreken over werkelijkheid. Zij staan in een laboratorium, zij staan in een sterrenwacht en zij vertellen, wat de realiteit is. "Zo is het", doceren zij, "en niet anders". En voor u kan het zo zijn, want u kunt het zo begrijpen en zo bevatten. En een ander kan het niet, een ander kan dit niet als werkelijk zien. Voorbeeld: Een zaklamp. Een doodgewoon stukje modern en nuttig stukje speelgoed. U komt daarmee in een land waar men geen elektriciteit kent. Al legt u het duizend keer uit, dat de lamp werkt doordat er een batterij in zit, dan zullen zij daar nog steeds denken dat er een geest in die lamp zit. Voor hen wordt het een middel tot wonder-doen. Nu het vreemde.

Omdat zij erin geloven, omdat zij daar die invloed aan toe kennen, zou heel vaak zo'n stukje speelgoed, zo'n gebruiksvoorwerpje van u voor hen inderdaad een wonderdoende kracht bezitten. Wanneer zij dat licht tegen een donkere hemel schijnen en bidden: "Laat de regen komen", en de regen komt, dan is voor hen de oorzaak en gevolg logisch. Zij hebben dat licht omhoog geschoten, dat licht heeft de hemel geraakt en zo is het wonder gebeurd. De geest uit de lamp heeft de regenwolken over het land getrokken en daar komt de verkoelende regen, die dorheid en alle gevaren bant. Dan komt u. Als zij het u duizend keer vertellen, u kunt het niet geloven dat de regen daar vandaan komt. Wel nee. Dat staat in verband met verschillende luchtdrukken, microbaren e.d., ingewikkelde installaties.

U hebt vanuit uw standpunt gelijk. Haar ook die anderen hebben gelijk. U leeft beiden alleen maar in een andere werkelijkheid. U zoekt naar een geestelijke waarheid, naar een werkelijkheid, u zoekt naar een beleving, die voor u echt en overtuigend is. Dan komt er een ander en die zegt: "Ja, maar dat is toch onzin". Dan vindt die ander u dwaas en u die ander. Maar eigenlijk ben je allebei dwaas, je leeft in een andere werkelijkheid. Toch kan het voorkomen, dat iemand, die eerst spiritisme dwaasheid heeft genoemd, een spiritist wordt, of omgekeerd een spiritist er toe

overgaat het dwaasheid te noemen. Het is dus mogelijk van die ene werkelijkheid naar de andere te wisselen. Maar dit staat i.v.m. eigen persoonlijkheid.

Stellen wij nu eens, dat er een wezen leeft, ergens, onverschillig waar, op een planeet, ver weg, of dichtbij. Een wezen, dat in de techniek zo ver is, dat het werelden kan doen scheppen en doen ondergaan. Bewust, geleid, niet alleen maar door een toeval, door een vergissing, een wezen, dat geestelijk zó ver is, dat het de verantwoording kan dragen voor zijn daden. Stel je nu eens voor, dat dat wezen op deze wereld komt. Dan zult u niet begrijpen, wat het doet. U zult het misschien een God noemen, of een demon. U zult ook niet kunnen begrijpen, waarom het handelt, zoals het handelt. U zult het beschuldigen van willekeur, van wreedheid, van protectionisme, e.d. Is dat voor u dan een waan? Neen. Het is voor u zo echt als het maar kan. Voor de andere wezens is uw hele betoog een poging om duidelijk te maken wat volgens u behoort te zijn, een soort van dwaasheid. Zij kunnen dat niet meer bevatten.

Wanneer uw wereld dus in contact zou komen met zo'n wezen, dan zou het voor u heel erg moeilijk zijn om zo een wezen te aanvaarden. Want u hebt daarmee niet voldoende gemeen om met dat wezen gezamenlijk iets op te bouwen, of te beleven. Het verschil is te groot. Stellen wij dan verder, dat het wezen zó wijs is, dat het zich beperken kan en zich aan kan passen aan de wereld en de mensen. Wat zou er dan gebeuren, denkt u? Dan zou het wezen nog irrationeel handelen vanuit menselijk standpunt, omdat zelfs bij een beperking van zijn handelen de beperking van zijn denken, onwillekeurig de totale persoonlijkheid, - eigenlijke inhoud van het wezen -, op de voorgrond komt. Het resultaat is, dat men door deze beperking, elkaar gedeeltelijk leert verstaan. Maar het kan niet betekenen, dat men dezelfde wereld, dezelfde werkelijkheid deelt.

Nu ga ik dat weer overbrengen op de geest. Stel, dat de meest verlichte Geest, Geest direct geboren uit God, op aarde komt. Dan zal die geest zich moeten beperken om door mensen begrepen te worden. Dan kan het zover komen, dat zo een geest leeft met de mensen als mens, dat zij werkt voor de mens als ware zij mens. Maar kan zij ooit mens zijn? Neen. Want haar hele redeneren, de logica van haar handelen, de wijze van werken, is een andere. Er is altijd een afgrond-diep verschil.

Stelt u zich dan voor, dat een lagere geest, die dicht bij uw wereld staat, misschien nog niet eens zo lang geleden die wereld heeft verlaten, tot u komt en gaat trachten u iets te leren en te zeggen. Die geest tracht natuurlijk uw wereld te benaderen en te begrijpen. Zij is daarvoor beter geschikt dan die hoge geest. Die hoge geest is te vreemd tegenover de menselijke werkelijkheid. Maar zelfs die geest, die u benadert, zoals velen van ons dat doen, kan nooit geheel en al de werkelijkheid van uw bestaan begrijpen. Wat voor u reëel is, onttrekt zich voor een groot gedeelte aan ons kennen. Ons bewustzijn is zoveel hoger, waardoor uw problemen niet altijd begrepen worden.

Voorbeeld: Als een kind uit de eerste klas ijverig zit te cijferen en er komt een oude professor in de wiskunde bij, en hij ziet dat sommetje, dan zegt hij, "Ach kind, wat maak jij daar een hoop werk van, al dat rekenen... Als je nu dit formuleetje gebruikt, dan gaat het ook?" Maar als het kind het niet begrijpt, dan zegt hij: "maar waarom ben jij dan zo dom?" De professor heeft vanuit zijn standpunt gelijk. Natuurlijk heeft hij gelijk, want hij weet, dat het zo is, alleen vergeet hij daarbij, dat zijn niveau van weten zoveel hoger ligt dan het niveau van het kind, dat er misschien tientallen van jaren soms voorbij zullen moeten gaan voor het kind kan begrijpen wat de professor bedoelde. Dan kan onze prof het ook anders doen. Nu gaat hij helpen. Hij kan het zo veel gemakkelijker en beter. Wanneer hij voor die kinderen even het huiswerk maakt, zo even 25 sommetjes, hij bekijkt het en schrijft het antwoord op: "Dat is wel goed". Maar dan leert het kind niet. Dan heeft de professor weer een deel van de kinderlijke werkelijkheid over het hoofd gezien, n.l. de noodzaak tot zelf-doen, tot zelf-presteren, wil er een bewustwording plaats vinden. Dus dan moet er een scheiding gemaakt worden. De professor kan wel trachten te helpen. Hij kan proberen het kind iets bij te brengen, zo eenvoudig mogelijk, maar hij mag nooit de antwoorden geven.

Dat is nu de moeilijke toestand waarin wij verkeren. Voor het kind zou het tamelijk verwarrend kunnen zijn. Maar stel nu, dat niet één professor is, maar dat er honderd zijn. Al die professoren hebben hun eigen preferentie, hun eigen eigen denkwereld. De chemicus zal anders denken dan de bioloog, terwijl de bioloog weer verbaasd staat over de wijze waarop nu toevallig de astronoom zijn hersenen laat functioneren. "Zoals ik het zeg is het voor de kinderen het beste". Onder elkaar kunnen zij elkaar begrijpen. Dan is er een gemeenschappelijk niveau van

bewustzijn. Dan kunnen zij zelfs kennis uitwisselen. Zodra zij moeten doceren raken zij in de knoop.

U zult zeggen, dat het eigenlijk een vreemd betoog is, zeker op een avond als deze. Wanneer wij komen, en wij proberen u iets te leren dan doen wij dat vanuit ons standpunt, vanuit onze ervaring en ook met onze eigen preferenties. Dat houdt in, dat, wanneer een ander probeert zo iets te leren, die ander dat op een andere manier zal doen, op een andere manier zal doceren. Dan krijg je schijnbare tegenstellingen! Ik weet bv., dat kort geleden ergens het verwijt werd uitgesproken dat onze Orde demonisch is, want: zij is niet christelijk. Ja, u lacht er even over, maar ik garandeer u dat dit voor een hele hoop mensen van groot belang was, terwijl wij onszelf vaak zien vanuit ons standpunt, als christelijker dan de meeste Christenen, ook al nemen wij die naam niet aan.

Ziet u, daar liggen allerhand moeilijkheden, die tussen alle werelden liggen, overal waar een verschil is van bewustzijn en dus ook ook een verschil van werkelijkheid. Dan kunnen wij alleen maar dit zeggen: wanneer wij in de komende tijd weer lezingen, cursussen geven en vragen beantwoordingen geven, en u proberen iets te leren, vergeet dan niet dat het vanuit één standpunt gebeurt. Laat u niet verwarren door een ander standpunt; ook dat (standpunt) heeft zijn meritis (waarde: Red.) , ook dat heeft zijn mogelijkheden en waarheden. (Maar) de kern waar het op aan komt, is bij allen gelijk. Wanneer al deze geleerde heren waarover ik het had samen het huiswerk van die kinderen zouden maken, dan zouden zij allemaal met hetzelfde antwoord eruit komen.

De som is eenvoudig genoeg, maar de wijze waarop zij de som oplossen kan bij de meesten verschillen. De wijze waarop uw leven geleid wordt door ons, kan aanmerkelijk verschillen naargelang de groep waartoe u behoort. De wijze waarop invloeden van wereld, geest of ruimte zich op deze wereld openbaren, die u als werkelijkheid kent, is geheel afhankelijk van de wijze waarop men zelf de werkelijkheid beleeft.

Daarom is het goed dat u altijd dit ene bedenkt: het gaat mij er niet om alle wegen te leren om een berekening te maken. Eén manier is voldoende. Ik hoef niet op honderd manieren goed te leven, dat kan ik toch niet. Wanneer ik het op één manier doe, is dat voldoende. Ik hoef niet duizenden waarheden te aanvaarden. Wanneer ik er één intens aanvaard en deze maak tot de dragende peiler van heel mijn bestaan, is dit voldoende. Wanneer ik van anderen hoor, dan is dit nuttig. Maar ik heb voor mijzelf de preferentie: dit past in mijn werkelijkheid...

Wanneer u hier komt en zegt dat u in uw hart eigenlijk theosoof bent, of katholiek, of lutheraans, hervormd, boedhistisch, dan zou ik u deze raad willen geven: Beschouw hetgeen wij geven als een aanvulling van hetgeen in uw eigen wereld en sfeer, in uw werkelijkheid, geestelijk u wordt geleerd. Niet als een tweede werkelijkheid. Dan zal het u ongetwijfeld goed gaan. Zoals het deze wereld ongetwijfeld goed zal gaan, wanneer zij stoffelijke invloeden van buiten de wereld zal kunnen aanvaarden als een aanvulling van haar eigen leefwijze. Op het ogenblik dat zij ze ziet als een totale revolutie, als een totale hernieuwing, dan loopt zij vast. Dan zal zij, in zichzelf verdeeld, zichzelf ten onder brengen.

Vrienden, de conclusie is eenvoudig. De werkelijkheid van alle werelden is eigen beleven en ervaren, geen andere. Onze werkelijkheid hoeft niet noodzakelijkerwijze in strijd te zijn met een andere werkelijkheid, maar wij moeten in ons leven, onze wereld, vanuit ons geloof, vanuit ons denken, proberen de Lichtende Kracht te bereiken. Wanneer onze weg ons daartoe de mogelijkheid geeft, dan kunnen wij alle andere wegen respecteren zonder ons genoopt te voelen ze te gaan. Ik geef u over aan een spreker die een eigen onderwerp voor u zal belichten. Goedenavond.

DE MOGELIJKHEDEN VAN ONDERLING VERKEER TUSSEN BEWONERS VAN VERSCHILLENDE PLANETEN

Goedenavond vrienden,

Welk onderwerp zou u deze avond ter behandeling willen stellen?

Voorstel: Kunt u spreken over de wijze hoe het contact tussen de stoffelijke bewoners van verschillende planeten, ook (van) buiten het zonnestelsel, bewerkstelligd wordt?

Spreker: Ik geloof dat ik in daar ieder geval over kan spreken, en of het gepast is, is afhankelijk van de anderen. Indien hen het onderwerp past lijkt het mij zeer toepasselijk om het op passende wijze te behandelen. Moet ik uit dit goedkeurend gemompel niet alleen een herinnering aan mijn vroegere persoonlijkheid, maar ook een goedkeuring van het onderwerp distilleren?

Wanneer wij uitgaan van de verschillende mogelijkheden die er voor onderling contact zouden kunnen bestaan, zijn wij al te zeer geneigd om in de eerste plaats aan te nemen: het menselijke en het menselijk redelijke. Het staat lang niet vast dat bewoners van andere werelden een mentaliteit hebben die menselijk is. Voor hen waarschijnlijk gelukkig maar... Verder staat lang niet vast dat zij gelijk aan de mens, bijvoorbeeld de dingen zien, kennen en beschouwen. Ook is het niet zeker op welke wijze zij zich zullen uitdrukken. Om maar eventjes op te sommen, alleen afgaande op wat op aarde voorkomt. Wij kennen telepathisch contact, gedeeld bewustzijn, gebarentaal, gebarenklanktaal in verschillende hoogten, dus niet altijd voor de mens waarneembaar. Wij kennen primitieve spraak, wij kennen ook gevormde spraak in vele verschillende talen.

Als je dus in de ruimte terecht zou komen, - ik zou zeggen, laten wij het even voorstellen dat de een of ander van jullie, met of zonder ruimtepak, op een vreemde planeet terecht is gekomen – dan staat u daar en wacht op een comité ter verwelkoming. U staat te kijken, denkt dat het er wel fleurig uitziet. Al die oranje, zwart en geel gestreepte blommetjes zien er leuk uit. En daar komt zo een bloemetje naar u toe en begint daar met zijn kopje te waggelen. Ja, dan krabt u in gedachten, - in zo een ruimtepak kunt u het niet echt – achter het oor. U snuift eens even, drukt op geluidsapparaat en probeert te spreken. Geen reactie. Wat moet u dan doen?

U kunt toch moeilijk op één been gaan staan en gaan doen alsof u een bloempje bent. U gaat proberen om iets te vinden, wat overal wel gelijk zal zijn. Het bewustzijn begint meestal bij het vaststellen van verschillen, die al gauw leiden tot getallen. Er zijn heel wat dieren die tellen kunnen, bewust of onbewust. Daar wij aannemen dat er een hoger bewustzijn is, moet dus het tellen wel degelijk aanwezig zijn. Zo zal logischerwijze onze eerste poging tot contact zijn, het maken van een teken op de grond. Een streepje. Dan wijs je op één blommetje. Dan zet je twee streepjes, dan wijs je op twee blommetjes, enz. Maar tot je onsteltenis kunnen zij niet zien. Wat dan? Je beschouwt de zaak en je bemerkt dat ze je aftasten. Nu begin je heel voorzichtig met een bloem aan te raken, gelijktijdig daarbij het woord "één" zeggend. Geen reactie? Dat dacht u. Want door het getal "één" te zeggen denk je het ook en druk je het onwillekeurig in je gebaar en wezen uit. Het resultaat is dat men ontdekt dat u iets vaststelt over één bloem. Nu raakt u er twee aan en zegt: "twee". Klaarblijkelijk heeft dat wezen bewustzijn, want het kent het verschil tussen één en twee. Zo gaat het verder.

Op de duur komt u tot de conclusie dat die wezens voor licht gevoelig zijn. Het zou natuurlijk heel aardig zijn om onmiddellijk met een stel floodlights (brede belichting; Red.) een soort van lichtbaan te ontwerpen. Maar u hebt ze niet. U kan wel schaduw veroorzaken. Wanneer u nu de schaduwen veroorzaakt in regelmatige ritmen, dan voelt u weerom een bewustzijn, dat er een poging tot mededeling wordt gedaan. Vooral wanneer het ritme na een bepaalde periode gewijzigd wordt. Er zal dan van de andere kant geprobeerd worden u te begrijpen, u te bevatten en u te zien. Heel vaak zal het heel voorzichtig gebeuren, soms zelfs met een zekere angst.

Naarmate die wezens lager ontwikkeld zijn zullen zij het vreemde afstotelijker en gevaarlijker vinden. Dus, blijf wel op uw hoede, opdat u niet per ongeluk uw ruimteklokje (ruimtehelm?) afzet om beleefd te groeten, want het zou wel eens uw laatste groet en ademtocht kunnen zijn.

Nu hebt u daar dus het initiatief over moeten laten aan de anderen en wel om de eenvoudige reden omdat er voor u niet de mogelijkheid was om denken en waarnemen van deze wezens te determineren. Maar deze wezens zullen trachten op hun wijze u iets mee te delen. Door onderling gade slaan en instellen zal een, zij het summier, contact dus mogelijk worden. Op grond van dit contact kan dan een soort taal ontwikkeld worden. Deze taal zal dan voor lichgevoelige wezens omgezet kunnen worden in lichtflitsen. In diepe nacht is het mogelijk om lichtflitsen betrekkelijk ver door te geven, mits de straling geconcentreerd is. Wanneer u de ruimtevaart beheerst, dan bent u wel in staat om een lichtpunt te veroorzaken, dat zo een lichtjaar ongeveer loopt. U zult dus kunnen signaleren tot op één lichtjaar afstand naar de wezens van die planeet met een redelijke zekerheid dat zij u begrijpen en dat zij weten waar u aan toe bent.

Nu gaan wij verder en komen bij een ander ras, een andere planeet. U staat daar weer deftig in uw ruimtepak en daar komen een stelletje kerels op je af, nu, dat ziet er werkelijk prima uit. Zij hebben een soort broekjes aan, je moet niet denken dat die gewoonte universeel is, dat verschilt nog wel eens, de een draagt een rokje en de ander draagt niets dan zijn eigen vacht en ieder is

op zijn eigen manier trots. Die wezens zien er dan prima uit, dus humanoïde. En u wilt gaan vertellen dat u van boven gekomen bent. U wijst naar boven toe. U ziet dat zij dat wel zien, maar zij reageren niet. Voor hen is het bewustzijn van andere werelden net zo vreemd als voor een mens van zo rond Christus' geboorte. Als die een marsman tegen gekomen waren, hadden zij er een duivel of een God van gemaakt, maar zeker niet iemand uit de ruimte. Als hij omhoog had gewezen, hadden zij gedacht dat hij bedoelde dat hij uit de naam van de Schepper kwam.

U bent hier niet in staat om redelijk te betogen. U gaat uw lijntjes trekken, het helpt u niet. U probeert een diagram te trekken van een zonnestelsel, het helpt u niet. Wat blijft er dan nog over? Uitdrukkingen van welbehagen of afkeer. Daarop u baserend kunt u uw eigen reactie tegenover de omgeving weergeven. Dit wordt begrepen. Dan wordt er weer een mogelijkheid tot begrip geschapen. Het vraagt van u ontzettend veel geduld. Maar er is weer een mogelijkheid geschapen, waardoor u de taal van deze wezens en wijze van uitdrukking kunt leren volgen.

Het moeilijkste zal het u ongetwijfeld gaan bij een ras dat zuiver telepathisch is. U kunt weliswaar gedachten uitzenden, maar zonder daarmee iets ten nadele van de mensen te willen zeggen..., menselijke gedachten zijn nogal eens verward. Het is heel begrijpelijk dat mensen van een andere wereld die gedachten niet begrijpen. Bovendien, een mens is een wezen waarin de emoties nogal eens de overhand hebben. Uw angsten, uw begeren, uw verwachtingen, dat wordt nog het duidelijkst uitgedrukt. Verstaan zij u niet, dan zult u moeten trachten met gebaren, met houding, met schetsen eventueel iets weer te geven dat die anderen op een veel eenvoudiger wijze ontvangen. Hebben zij zintuigen, dan kunt u daarin slagen. Maar hebt u die mogelijkheid niet, dan zult terug moeten gaan naar uw ruimteschip.

Dan zoekt u daar bijvoorbeeld een electro-encephalograaf. U brengt deze goed aan en u gaat nu niet als het ware de hersentrillingen optekenen, maar versterken. U zendt ze uit met een antennetje. Uw gedachten, zo verward als ze zijn, komen nu kenbaar tot hen. Het feit dat u bovendien denkt aan techniek toont aan dat u een zekere ontwikkeling moet hebben. De andere partij zal dan op zijn wijze trachten om met u contact te krijgen, dan wel u te ontwijken. In beide gevallen zult u ontdekken op welke wijze zij reageren. Bovendien zal uw concentratie plus de aanwezigheid van de electro-encephalograaf waarschijnlijk er toe meewerken dat hun gedachtengolven, sterk en gericht uitgestraald, ook u treffen. De gevolgen zouden fataal kunnen zijn... De mogelijkheden tot contact bestaan wederom.

Nu zijn wij dus aangeland op het punt waar wij hebben gezegd: contact krijgen en begrip wekken bij wezens van andere planeten is mogelijk... Wat dat betreft geloof ik zelfs dat wezens van andere planeten elkaar sneller zullen verstaan dan diplomaten aan een ronde tafel...

Nu is er nog de moeilijkheid van de grote afstand. Zeg nu eens dat je daar bent, een afstand van honderd tot tweehonderd lichtjaren, aangenomen dat je dus de mogelijkheid hebt gevonden om dat in redelijke tijd te overwinnen. Dan moet je op een of andere manier gebruik gaan maken van een middel tot mededeling. Dan ga je op zoek. Wat blijkt nu? Er zijn voortdurend wisselende stromingen van kleinste stofdeeltjes. U weet het misschien zelf niet, maar vandaag of morgen kan uw zon terecht komen in een primitieve, zeer dunne verdeling van waterstof, een donkere wolk. Dan ziet u ineens een lichtflits en zegt u: "het is een atoombom!", maar dan vergist u zich toch, dan heeft de natuur de mens de kans niet gegeven het op eigen houtje te doen...

Het kan ook zijn dat een andere stof u bereikt en bijvoorbeeld uw zonuitstraling dempt: dan krijgen wij een ijstijd. Die stromingen zijn, zij het fijn, materie. Wat meer is, die materie bereikt veelal gebieden die tot drie à vierhonderd lichtjaren verwijderd liggen van elkaar. Nu kan ik door een sterke straling in een dergelijke wolk van zeer lichte materie een zekere resonans opwekken. Dan wordt als het ware die band van uiterst ijl gas voor mij een soort van enorme antenne en zal uitstralen op een zodanige wijze dat alle sterren en planeten die binnen het bereik van uw golven liggen en niet zelf een buitengewoon hevige eruptieperiode doormaken, die signalen kunnen ontvangen. Het resultaat is dat op die wijze over grote afstanden dus een verkeer onderhouden kan worden.

Dan hebben wij verder de mogelijkheid – wij zijn nu toch aan de ruimtevaart bezig, hoewel ik toegeef dat de meeste ruimtevaart eeder met vaart uitgevoerd gezwam in de ruimte is, wil ik toch aannemen – dat wij ons in een ruimteschip bevinden. Dit wil zeggen, je zit in een soort drukvast metalen tonnetje dat door de leegte heen ijlt. Dan moet je mededelingen doen. Dan hebben wij nodig, op de eerste plaats, een verduiveld knap astronoom die in staat is precies uit al die sterren die ene ster te nemen die voor jou belangrijk is, welke planeet je wil bereiken. Hij moet verder op de hoogte zijn van de omloop van die planeten, zodat hij de ongevere baanposities van elke planeet berekenen kan. Nu begint hij een heel sterke emissie te produceren in een potloodun

straaltje, maar scherp gericht op die planeet. Dat diffuseert zich snel, maar door de intensiteit waarmee gericht wordt, door scherpe bundeling, zal dit als een verandering van statisch geruis op die planeet waarneembaar zijn. Deze veranderingen kunnen dan ritmisch worden uitgevoerd, waardoor een zekere telegrafie mogelijk wordt.

Wat het overbrengen van een stem betreft, ach, er zijn natuurlijk van die heerlijke verhalen waarin de vooral zeer schone, juist uitgevoerde maagd in het midden van de ruimte ergens in Andromedea's buurt de telefoon grijpt, de televisiefoon wel te begrijpen, en haar minnaar op aarde opbelt die onmiddellijk op zijn ruimtiefiets haar te hulp snelt. Dat is natuurlijk onzin. Het overbrengen van beeld door die ruimte is praktisch onmogelijk. Alleen al door de verschillende afbuigingen van straling die ontstaan, waardoor het hele patroon van het uitgezondene altijd in de war zou geraken, zelfs indien het zo scherp gebundeld was, dat het de bedoelde planeet zou bereiken. Ook wat de stem betreft zijn hier te veel vibraties te verwerken om aan te nemen dat men dit op het ogenblik reeds zou kunnen doen. Wel kan men natuurlijk gestandaardiseerde tonen nemen. Tonen met een vaste trilling kunnen eventueel wel vervormd worden, maar wanneer het hun ritme en verloop is, eerder dan hun eigen toonfrequentie, dat bepalend wordt voor de mededelingen, dan is het ook zo mogelijk om contact te krijgen.

Nu hebben wij zo ongeveer alle stoffelijke middelen uitgeput. Misschien maar goed ook, want per slot van rekening, de stoffelijke middelen zijn, ondanks de meest ver gevorderde techniek in een heelal als het uwe, uiteindelijk niet veel meer dan een vliegepoepje op de spiegel. Dus uitermate onbelangrijk, misschien zelfs storend voor de schoonheid van het geheel.

Maar naast de wereld van de materie bestaat er een tweede, de wereld van de geest. Nu is die wereld een zeer eigenaardige. In de wereld van de geest valt tijd weg. En tijd is een verschijnsel dat in functie van ruimte ontstaat. Met andere woorden, het wegvallen van tijd betekent de mogelijkheid om ruimtelijke afstanden van een normaal heelal te overbruggen op een wijze die onvoorstelbaar is, tenzij je je voorstelt, dat je het hele heelal in elkaar kan frommelen als een prop papier, en dat op verschillende manieren. Een telepaat, die geestelijk in staat is, en met voldoende sterkte zijn gedachten de wereldruimte in te slingeren, bovendien dit doet zonder stoffelijke binding en gericht op een bepaalde wereld, die zal de geest van die wereld kunnen bereiken. Hij zal geestelijke invloeden kunnen doen gelden en als geest in die wereld zijn eigen gedachten tot uiting kunnen brengen. Het vreemde van dit alles is – ik hoop dat het u niet al te fantastisch voorkomt – dat deze telepatische overbrenging niet beperkt wordt door ruimte, door tijd of door straling. De enige beperking die daar bestaat is het voorstellingsvermogen van diegene die verzendt.

Dus de telepaat die zijn gedachten uitzendt moet een voorstelling hebben van het doel waarheen hij zijn gedachten richt. Zonder dit is hij niet in staat om de bal papier op de gewenste, op de juiste manier in elkaar te frommelen, met als resultaat dat hij denkt tegen de aarde te spreken en in werkelijkheid tegen de plantaardige en eivormige bewoners van Ypsilon-X aan het redeneren is, die nog niets weten van een atoombom en die dus zijn verwijten, dat atoombommen gevaarlijk zijn, beschouwen als een soort van lyrische uitbarsting van een of andere idioot. Trouwens, wat dat betreft, ik geloof dat veel verstandige wezens een dergelijk gebruik van atoomkracht inderdaad zullen zien als het spel van onverantwoordelijke kinderen, of onverbeterlijke idioten. Daar kun je niet goed over vechten of over strijden. Mijn voorganger zei: ieder heeft zijn eigen werkelijkheid, ik ben blij dat ik de mijne heb, hè?

Nu heb ik zo een klein beeld gegeven van de mogelijkheden, maar nu zal vraagsteller er misschien nog wel wat aan vast weten te breien?

Reactie: Ik heb er niets aan te breien en ik dank u voor wat u gezegd hebt.

Spreker: Nu, dat vind ik werkelijk heel erg vriendelijk van u. Weet u, het gaat met dat aanbreien heel vaak als met het jumpertje dat een of andere dame een maat te klein heeft gemaakt... Dan moet je met restjes een randje eraan breien en dan weet je niet of het resultaat wel zo aardig is als je je had voorgesteld...

Ik geloof dat ik er verstandig aan doe om het eerste gedeelte maar te eindigen met een passende zinspreuk. Ik zou u deze spreuk mee willen geven. Plak hem boven uw bed of hang hem boven uw bureau:

"Wie over ruimtevaart praat, praat over wat hij niet kent. Hij doet als vele mensen. Wees eens anders en spreek alleen over dat, waar u werkelijk iets van af weet."

Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Zo, de transportcolonne is ook binnen. Dan kan ik u vertellen dat ik in de allereerste plaats geen antwoord mag geven op zuiver persoonlijke vragen. Alle andere vragen zal ik voor u beantwoorden, zover dat mij dat op het ogenblik mogelijk is.

Vraag: In een tijdschrift las ik dat bij een man door een operatie de helft van zijn hersenen waren weggenomen maar dat hij desondanks in het volle bezit was gebleven van zijn grote verstandelijke gaven.

Antwoord: Wanneer u (het) mij vraagt, dan zal de man over het algemeen maar de helft van zijn verstand gebruiken, anders kan ik mij dat niet voorstellen. Wanneer men werkelijk van de hersenen wegneemt, dan kan naar mijn inzicht niet van een werkelijk verder leven sprake zijn. Wel is het mogelijk om bepaalde delen van de hersenen als het ware af te snijden van de verdere hersenen en dan krijg je een verlies van bepaalde persoonlijke eigenschappen, maar het denkvermogen blijft dan waarschijnlijk onaangetast. Tenzij je natuurlijk juist daar, waar de onmiddellijke reactie- en denkcentra zijn, een of andere snee uit gaat voeren. Men doet het heel vaak bij geesteszieken, die daardoor eigenlijk rustig worden, maar zij (zijn) dan niet meer eigenlijk helemaal zichzelf.

Vraag: In China werden – en worden wellicht nog – de voeten van jonge vrouwen ingesnoerd. Wat acht u de psychologische basis van dit gebruik?

Antwoord: U wilt natuurlijk een eerlijk antwoord. Wanneer je de vrouw ziet als een soort aanhangsel van de man, en je vindt het erg prettig dat zij in huis blijft dan is het heel erg prettig wanneer je het haar onmogelijk maakt om zich veel en vrij buitenshuis te bewegen. In het begin zal men daarvoor wellicht wel een reden gehad hebben. Ik weet dat in de vroege periode het inbinden van voeten niet zo gebruikelijk was, maar dat een keizer verliefd is geworden op een vrouw met misvormde voeten en deze droeg dan daarvoor witte sokjes en had deze voeten inderdaad gebonden. Het is begrijpelijk, dat wordt dan de grote mode, een grote rage, en dan beginnen ze eigenlijk zo een beetje dat na te doen. Ik denk dat menige man het erg prettig vond dat zijn vrouw hem niet overal achterna kon lopen, dus dat de mannen hebben gezegd: "Kind, wat zie je er mooi uit met die kleine voetjes." Dan komen er dichters die dat bezingen, en dan weet men niet beter of een vrouw is mooi met die misvormde voetjes. Voor zover ik weet is het op dit ogenblik bij wet verboden om voeten in te snoeren in China. U mag dus aannemen dat dit gebruik langzaam maar zeker wel afsterft. That's all!

Vraag: In een medisch artikel las ik dat vaak het 's avonds zich krabben van een wondje een goed middel is gebleken tegen jicht en reumathiek

Antwoord: Het spijt me heel erg, maar ik geloof niet dat het hier een oorzaak en gevolg kwestie is. Wanneer het krabben voortkomt uit een bepaalde gesteldheid van bijvoorbeeld bloed en huid, en je daardoor komt tot een zich krabben tot dat er wondjes komen, dan is het wondje niet oorzakelijk voor het resultaat die die toestand van bloed of lichaam met zich meebrengt. Het zou gemakkelijk zijn. Iemand die reumathiek heeft krabt zich een wondje en de zaak is in orde. Zo is het in werkelijkheid heus niet. Er bestaat geen directe relatie, voor zover mij bekend, tussen het krabben van wondjes en het al of niet verschijnen (optreden) van jicht of reuma. Ik zeg hier misschien iets wat een of andere dokter niet prettig vindt, maar die goede man zal wel niet hier zijn en dus durf ik wel te zeggen wat ik er werkelijk van denk.

Vraag: Hebt u een middel tegen reuma?

Antwoord: Misschien weet ik er een, maar het kan veel verschillende oorzaken hebben. In de eerste plaats komt reuma altijd voort ofwel uit lichamelijke, ofwel uit geestelijke oorzaken. Er zijn mensen bij wie reuma alleen een verschijnsel is van een niet erkende innige wil om eigenlijk bepaalde dingen niet te doen. In een dergelijk geval zou je reuma alleen langs psychologische weg kunnen verbeteren (genezen).

Is het zuiver lichamenlijk, dan zijn er bepaalde soorten van mierenzuur en bijengif waarvoor de organen erg gevoelig (zijn) en reuma inderdaad verdwijnen kan.

De andere soorten van reuma vragen een totale verandering van voedingswijze. En dan kennen wij nog reumathische verschijnselen die met de ouderdom komen. Dat is heel vaak niet werkelijk reuma maar een begeleidingsverschijnsel van adervernauwing en alle andere ouderdomskwaaltjes. Een dergelijk soort reuma behoort eigenlijk bij de afdeling antiquiteiten en daar kun je eigenlijk niet veel aan doen.

Er is één punt, namelijk dat het lichaam zich niet genoeg kan regenereren, dus nieuw weefsel kan vormen en eigenlijk vervangen wat er fout is. Wanneer je zo ver bent gekomen kan je aan reuma meestal heel weinig doen. Een heel bekende methode die men gebruikt is iets geven waardoor men een meer dan normale afwatering heeft. Daardoor wordt natuurlijk een overmaat van zouten en stoffen uit het lichaam verwijderd. Maar ik heb toch nooit gehoord dat kristallisatie van zouten, zoals het bijgeloof zegt, reuma veroorzaakt. Dan wordt het eerder mummificatie.

Genezing van reuma is mogelijk wanneer eerst de oorzaak van reuma is geconstateerd, de persoon voldoende lichamelijke veerkracht heeft om zichzelf nog te herstellen door te regenereren en verder de leefwijze wordt aangepast aan de behoefte van het lichaam van de patiënt.

Vraag: Wat is catatonische trance?

Antwoord: Een toestand waarin je zo erg wenst dat je dood bent, dat je blijft staan alsof je dood was. Een catatonische trance ontstaat op het ogenblik dat iemand zo sterk een conflict heeft, dat hij de hele wereld niet meer wil erkennen. Wanneer dit met een schok komt, dan is het resultaat een soort verstening, dus een catatonische patiënt loopt als het ware door een gang heen. Zijn probleem wordt hem plotseling te machtig, hij blijft staan tegen de muur, midden in de gang, alsof hij van steen was gemaakt. Hij reageert absoluut niet meer (op) de wereld. Er komen dan een paar oppassers en leggen zo iemand op een bed neer, hij krijgt injecties en kunstmatige voeding – het kan lang duren – maar het is een shoktoestand die uit inwendige spanningen wordt veroorzaakt waartegen praktisch geen verzet meer mogelijk is. Dus het hele lichaam wordt in een soort spanning vastgezet. Een patiënt die catatonisch is doet je wel denken aan een stuk hout. Natuurlijk niet wanneer je hem op zijn schedel slaat, dat hij hol is, niet dat soort van hout, maar werkelijk zo hard als hout.

Opmerking: Denk aan die vrouw van Lot...

Spreeker: Het is mogelijk dat het ook een catatonische trance is geweest. Zij heeft daar zo een verschrikking gezien, dat zij het niet verwerken kon, ontvluchtte aan de wereld en bleef dan versteend staan, onbewust van alles. Dat is een verklaring die heel logisch is.

Vraag: Hoe moet men tijdens een meditatie zich richten om contact te krijgen met de werkelijkheid?

Antwoord: Wanneer je begint met een concentratie, probeer dan te vergeten wat je bent. Vergeet wat je zelf bent, vergeet wat je wereld is, vergeet praktisch alle dingen, vergeet zelfs te mediteren over de gevormde God. Mediteer over Licht, over een of andere melodie die uit de ruimte tot je komt. Meer niet. Dan wordt je onpersoonlijk. Dus de stoffelijke persoonlijkheid blijft achter. Daarvoor in de plaats komt een ervaren van het contact van jouw wezen met al wat rond jou is. In dit kosmisch gevoel zal je een werkelijkheid vinden die je niet kunt omschrijven in je eigen wereld. Maar wat je gevonden hebt, dat is zo intens, het is zo vol van waarde, dat je eigenlijk daardoor je ganse leven anders ziet. Wanneer je dat de eerste keer bereikt, krijg je heimwee. Zo echt sentimenteel, zoals de Duitsers het zeggen. Zoiets van: kan ik dit niet altijd hebben? Maar dan leer je op de duur dat dit ook deel is van de werkelijkheid. Maar wanneer zo een wereld ook werkelijk is, dan moet je leren haar te zien als een deel van een grotere werkelijkheid. Dat krijg je door meermaals te mediteren op dezelfde manier. Niet iedereen kan het volkomen bereiken, misschien vier, vijf keer in een mensenleven. Maar wanneer je het ervaren hebt, dan weet je dat het de moeite waard is om jaren te mediteren om één keer dat moment van werkelijkheid door te maken.

Opmerking: Je krijgt het juist zonder dat je mediteert, op onverwachte ogenblikken.

Antwoord: Dat heb ik nooit eerder gehoord. Het is mogelijk dat u wel ontrukt bent, maar dat is toch heel wat anders dan de grote werkelijkheid. Wat u bedoelt is het ogenblikje wereldvergeten, waardoor bijvoorbeeld een gelukstoestand ervaren wordt, die geestelijk bestaat, maar dat is nog geen werkelijkheid. Werkelijkheid is vormloos, emotieloos. Nothing at all. Niks.

Vraag: Is dat hetzelfde, wat hij het Zen-Boeddhisme satori (geestelijk ontwaken; Red.) wordt genoemd?

Antwoord: Ongeveer. Het is een status van Niet-Zijn in het Zijn. In het Niet-Zijn het Zijn begrijpen. Kunt u zich voorstellen dat deze twee woorden twee kanten zijn van één medaille? Op het ogenblik, dat u zegt: "Zijn" kent u niet het volledige. Zegt u "Niet-zijn", dan kent u ook niet het geheel. Maar wordt u tot een Niet-zijn in het bewustzijn van het Zijnde, dan kent u de hele medaille. Die kunt u omdraaien door te worden: het Zijnde, IK BESTA IN NIET, in nothing. Op die manier beleef je de tegenstellingen in één.

Vraag: Kunt u iets vertellen over bilocatieverschijnselen?

Antwoord: Als u mij wilt vertellen, wat bilocatie is, waarschijnlijk wel. Ik vermoed, dat u bedoelt het aanwezig zijn van een persoonlijkheid op twee plaatsen? Wel, kunt u zich voorstellen, dat je belangstelling heel ergens anders is, terwijl je lichamelijk hier zit. Wanneer die belangstelling sterk genoeg is, dan merk je niet meer, dat je hier bent, of alleen maar heel flauw. Hoe minder u bemerkt van wat hier gebeurt, hoe meer die andere plaats, waar u aan denkt, voor u reëel wordt. Zo komt er een ogenblik, dat u geestelijk, maar ook met een stoffelijk misschien zelfs kenbaar voertuig op die andere plaats aanwezig bent. Dan volbrengt u, wat u volbrengen wilt, doet, wat u prettig vindt. Op het ogenblik, dat u hier wordt aangestoten, wordt u daar zwakker. Op het ogenblik, dat u hier rust hebt, wordt u daar sterker. De geest van de mens is niet gebonden door afstand maar de voorstelling van die geest is noodzakelijk. Wanneer die geest een beeld heeft, kan zij elke plaats, elke tijd voor zichzelf werkelijk maken. Zij is daar toch als geest. Maar onttrekt zij zich aan de stof en ligt dat doel, wat u zich voorstelt, in de stof, dan neemt zij alle voertuigen met zich, behalve de band, die nodig is om de levensband, het gouden koord, in stand te houden. Het kan gevaarlijk zijn, wanneer je zo uitgetreden bent, dan moet je werkelijk even houvast aan het leven hebben. Hoe verder je komt in de ontwikkeling hiervan, hoe langer je buiten dat lichaam kan blijven bestaan, hoe verder je er van af kan leven er hoe meer je als een werkelijke persoonlijkheid kunt handelen en leven op die andere plaats.

Vraag: Is dat de verklaring van het verschijnsel, dat mensen voor, of vlak na de dood, zich tonen aan hen aan wie zij dit kenbaar willen maken?

Antwoord: Look here. Wanneer je weet op een ogenblik, dat je doodgaat en je wilt met alle geweld nog een persoon zien, of spreken, dan is je hele persoonlijkheid ingesteld. De band tussen geest en stof is op het ogenblik van sterven veel minder sterk dan zij voordien was. En zo kun je makkelijker uitreden. Maar zo'n verschijning blijft meestal maar een kort ogenblik, omdat de omzetting van geestelijk in de stof leven naar een volkomen geestelijk leven dan deze indrukken overspoelt. Zo is een dergelijke verschijning een kwestie van fel en intens denken. Er is een heel eigenaardige eigenschap bij. Omdat voor de geest tijd niet telt, kunnen er verschuivingen zijn van 3 à 4 uur. Je kunt sterven en pas 4 uur nadien wordt die gedachte ergens anders waargenomen. Het houdt in, dat het bewustzijn van sterven van die patiënt nog niet intens genoeg is om hem vrij te maken van de stoffelijke gebondenheid en hem het nieuwe leven te doen aanvaarden. Hij heeft geen bewustzijn van tijd en voor zijn eigen denken is het het moment voor het sterven, dat hij dus die ander bereikt.

Vraag: Ik bedoel iemand, die gelijk een lezing hield in Rome en in een hotel werd gezien in Milaan. Beide malen stoffelijke wezens. Men kon hem de hand geven. Dit begrijp ik niet.

Antwoord: Dan hebt u iets met mij gelijk hier. Dat kan ik ook niet verstaan. Het is haast onmogelijk. De enige mogelijkheid, die blijft, is dat de man volkomen automatisch zijn lezing heeft gegeven, dat hij zelf niet wist, dat hij een lezing stond te geven. Maar weet hij dat volkomen, dan kan hij niet op een andere plaats ook volkomen zijn. Zover mijn ervaring gaat is dat niet mogelijk.

Vraag: Wij hebben op het ogenblik Nederlanders, die oud worden, zelfs 108 jaar. Dit is een vreemd verschijnsel hier. Waar ligt dit aan? Aan lichaamskracht, aan geesteskracht, of een verschijnsel van de hedendaagse tijd?

Antwoord: Wat maakt een mens het snelste oud? Hopeloosheid en zorgen. Geef een mens hoop, wat levensvreugde en levensmoed en hij zal veel langer jong blijven. En hoe meer hij jong blijft, hoe langer hij leeft, volgens de mensen. Die mensen worden het oudst, die het meest zich tevreden kunnen voelen in een omgeving, die het meest iets te doen vinden in hun hele leven, die een taak vinden en zo niet de tijd hebben om over dood gaan en ziek worden te denken. Dat zijn de persoonlijkheden die het langst leven. De psychische storingen, die een normaal (mens)

meemaakt, zijn de oorzaken voor zijn snel ouder worden. Je zou kunnen zeggen, dat ouder worden voor drie kwart psychisch is, en één klein deeltje ervan is werkelijke slijtage. Wanneer wij door zenuwspanningenn het lichaam niet zeer sterk bemoeilijken, dan is het in staat om met alle kwade stoffen die er zijn heel rustig om te springen, die kan ze wegwerken. Stelt u zich een grote verkeersweg voor. Wanneer de verkeersweg goed geregeld is voor het verkeer, het is niet al te druk, dan kun je een heel grote afstand afleggen. Dan gaat u op een zondag wanneer de bollen bloeien, diezelfde grote weg af en u doet over die afstand zeven uren in plaats van één uur. Door het verschil in tempo, van snelheid en van beweging en van mogelijkheid gebruikt u veel meer energie en je komt veel minder ver. Zeg maar dat je een bepaalde periode hebt om die weg af te leggen, dan kom je niet aan het einde. Een mens die zeer sterke zenuwspanningen heeft, die komt niet tot een voldoende ontspanning van zijn lichaam. Het hele stofwisselingsproces wordt krampachtig. Het kan niet helemaal doorgaan. Daardoor blijven gifstoffen in het lichaam.

Die kunnen de volgende dag nog verwerkt worden. Maar laten wij aannemen dat die spanningen drie weken duren. Na drie weken is er zo veel afval, dat kun je dan haast niet meer opruimen in een normaal leven. Zou een mens zich dan volkomen kunnen ontspannen voor een paar weken, dan zou dat goed zijn. Maar dat doet de doorsneemens niet. Zo blijft hij na een paar weken nog altijd met één week afval zitten. Overwerkt voor de stofwisseling, overwerkt ook voor het bloed, voor het hart, overwerkt voor de longen, die ook met gifstoffen zitten. Zo kan het proces van vernieuwing en opbouw niet zo snel verder gaan. Er komt afzetting van deze afvalstoffen, overal in het lichaam. Het organisme gaat minder goed functioneren. Daardoor wordt de vergiftiging groter. De ouderdom is voor negentiende een vergiftigingsverschijnsel.

Vraag: Een tweede spreker zei dat dieren kunnen tellen. Graag een paar voorbeelden.

Antwoord: Bij een vogel is niet het ei het belangrijkste, maar wel het broeden. Wanneer er eieren zijn om te broeden, dan zegt zo een vogel: nu ja, is er een te weinig, ik produceer er een meer. Gemakkelijk... Bij een kat of hond is dat wat anders. Wanneer daar jongen zijn, dan verwacht de moeder zoveel jongen, (in de mate) dat de relatie moeder-jongen, i.v.m. de afscheiding van de melkklier, enz. normaal blijft; is dat het geval, dan voelt zij zich daarmee tevreden.

Wanneer (je) een hond vertelt, dat achter de 5e steen altijd een been ligt, dan telt hij alle stenen en achter elke vijfde steen gaat hij kijken. Wanneer je de kat vertelt, dat zij op een knop 5 keer moet drukken, voordat zij een beetje melk, of een beetje lekkers krijgt, dan moet u opletten, die kat telt tot vijf. Zij drukt geen keer teveel, maar ook geen keer te weinig. Je kunt de aantallen variëren; wanneer u ze eenmaal die aantallen hebt getoond en zij kennen het kunstje, zij herhalen het kunstje precies nauwkeurig.

Maar een mens denkt, dat deze dieren het niet kunnen, omdat zij het alleen doen, wanneer er wat (aan) vast zit voor henzelf en wel, wat zij niet op een eenvoudige manier kunnen krijgen. Dieren zijn, wanneer zij in de menselijke samenleving komen, eigenlijk geboren renteniers. Zij laten zich graag verzorgen. Dieren kunnen tellen en de beste voorbeelden van tellen kunt u vinden bij paarden. Die kunnen tellen, maar ook afstanden schatten. Een paard ziet de kans om met een grote snelheid op een omheining af te gaan en zo te draaien, dat hij het precies niet raakt. Je kunt een paard leren, dat op een bepaald ogenblik afmetingen van verschillende grootte bestaan, en het zou niet een te kleine afmeting kiezen, maar ook zelden een te grote. Het kiest die afmeting, die het meeste belooft met zo weinig mogelijk moeite. Wanneer u een paard dresseert, dan kan het, bij het vertonen van voorwerpen, tellen. Zonder dat het zich vertelt. Hoeveel voorwerpen zijn geteld... Alleen je moet het de dieren leren, maar zij kunnen tellen. Eén en één is twee. Dat weet zelfs het dier. Er zijn dieren bij, die zo redeneren: wij hebben hier een hond, wij hebben hier 16 gasten met 16 koekjes. Ik kan niet alle 16 gasten nemen, ik neem 5 van die gasten op, die er het beste en het royaalst uitzien. Die 5 loop ik af, dan heb ik tenminste 5 hapjes koek. Nu kunt u zeggen, dat het alleen maar instinct is, maar ik vertel u, dat het een primitieve manier van denken is, waar werkelijk ook nummers, getallen, bij te pas kunnen komen. Al zegt de hond ook niet twee, hij weet heel goed, dat twee dingen verschillend zijn, dat zij naast elkaar twee en als er een derde bij komt, dat het er drie zijn. Dat weet de kat ook.

Vraag: Wat wordt bedoeld met engelbewaarder. Is het juist, wat men wel eens beweert, dat men niet voor zijn tijd heengaat? Hoe is dan dit in verband te brengen met verkeersongelukken, dat de een wel, de ander niet gespaard wordt?

Antwoord: Dat moet u eigenlijk als beschermgeest zien. Een geestelijk wezen, dat bij u blijft en probeert u te helpen. Dat wezen kan zijn een wezen, dat nog nooit in de stof is geweest. Maar de meeste keren is het een wezen, dat zo in de stof geleefd heeft en heel vaak bovendien - door

bepaalde banden van genegenheid, verplichtingen - met u verbonden is. Dan spreken wij alleen van engelbewaarder, wanneer die geest de Lichtende Sferen al bereikt heeft.

Het leven is net een dienstregeling. Wanneer je instapt in den Haag en u gaat naar Utrecht, dan doet u er een uur over. Maar wanneer u onderweg in Gouda uitstapt, dan kunt u van Gouda naar Leiden gaan. Dan komt u in Leiden op een andere tijd aan dan in Utrecht. Zo is het met het leven ook. Wanneer je doorgaat te handelen zoals je handelt, dan is het ogenblik van je dood bepaald. Dat staat vast. Maar je kunt ook je wijze van leven en denken veranderen. Dan verandert de eindbestemming en ook het ogenblik van overgang. De voortbestemming van het levenseinde is te bepalen als een uitdrukking van het bewustzijn, plus de geestelijke wil op een bepaalde levensweg. Op het ogenblik dat een van deze waarden het bewustzijn of streven verandert, verandert ook het ogenblik van de dood, omdat de hele levensweg daarmee een andere richting krijgt.

Weet u, dood is dood. Een ongeluk is geen ziekte. Maar dat ongeluk is ook wel degelijk het gevolg van je eigen manier van leven en optreden en je eigen streven. Wanneer je eigen geestelijke instelling en je doel in je leven zo zijn dat je nog zoveel werkelijk geestelijk belangrijks hebt te doen, dan kun je in een auto zitten die in elkaar gevouwen wordt als een benzineblikje, en dan kom je er volkomen levend, of slechts licht beschadigd uit.

Wanneer je eigenlijk alleen maar business in je hoofd hebt, dat eigenlijk helemaal niet geestelijk belangrijk is, dan zit je in het bootje, en je blijft erin zitten... Het is "the way of living", of je op zo een bepaald ogenblik overgaat, de manier waarop jijzelf ingesteld bent op het leven. Wanneer jij een geestelijke taak hebt aanvaard, dan kun je niet doodgaan voordat die taak volgens jouw eigen geestelijk bewustzijn volbracht is.

Vraag: Wat is de hoogste evolutievorm van de tijger of andere dieren?

Antwoord: De tijger komt uit een kattenfamilie, en haar hoogste is ook weer bewuste geest, evenals de mens. Maar tegen dat de tijger in de vorm "mens" komt, dan wordt hij waarschijnlijk een soldaat of een gevaarlijke vrouw... De katachtige kwaliteiten van het karakter blijven erin zitten. Die komen ook in het menselijke tot uiting. Worden die misschien in het menselijke overwonnen dan krijgen wij meteen een hogere vorm. Dan is het dier overwonnen in de stof en daarvoor ook het bewustzijn voor geestelijk bestaan gewonnen. Dan is dus van het hooggeestelijk bestaan van die tijger (alles tezamen in) een incarnatie sprake.

Opmerking: het is toch niet gezegd dat de eerste incarnatie van een tijger als mens een vrouw zal zijn?

Antwoord: Zoals ik vrouwen ken, is het wel een mogelijkheid... Het is natuurlijk niet gezegd dat zij vrouwen moeten zijn. Daarom heb ik gezegd: een soldaat of een gevaarlijke vrouw. Ik heb willen uitdrukken dat in elk van de twee seksen incarnatie mogelijk is. Dat in allebei deze incarnaties ook werkelijk de katachtige eigenschappen van de tijger bewaard blijven. Het weten, de hele bewustwording van zo een dier, wanneer het tot mens-zijn komt, die zijn werkelijk gebaseerd op een leven, zoals een tijger het beleeft. Zo kan iemand een paardachtige of een hondsachtige mentaliteit hebben. Maar wanneer zij het menselijke Zijn bereiken, dan hebben zij menselijke mogelijkheden, met een achtergrond waarin die diersoort ligt besloten.

Vraag: Dus gaat ieder dier naar de mens toe. Is dit een Wet, in het einde van het leven bepaald?

Antwoord: Neen, dat is geen Wet. Het is waarschijnlijk. Maar zo goed als een mens op een andere wereld kan incarneren, zo kan een dier dat ook. Zo goed als een mens een bepaalde vorm van geestelijk bewustzijn kan overslaan, zo bestaat deze mogelijkheid voor een dier, maar omdat het zo weinig voorkomt, zeggen wij dat alle dieren in doorsnee via het menselijke verder gaan.

Vraag: U bedoelt dus met mens, de subjectivering zoals die hier op aarde voorkomt?

Antwoord: Ik spreek hier over de dieren van deze wereld.

Vraag: Is het dan niet zo dat de tijger eerst tot de huiskat moet overgaan?

Antwoord: De huisdieren zijn heel vaak in bewustzijn lager dan wilde dieren. Alleen wanneer zij door grotere genegenheid, dus in een werkelijke aanvaarde trouw en genegenheid tot de mens komen boven het dierlijke, dan winnen zij daarmee een grotere impuls in het menselijke. Het wilde dier kan ook die impuls winnen, die kan een trouw kennen aan een soortgenoot, of aan bepaalde dingen die het dier daar belangrijk vindt. Voor het doorsneedier is de mens een vijand, ook van de huisdieren. Wanneer een dictator ergens in de wereld, zijn mensen zou behandelen

zoals veel mensen hun dieren behandelen, dan zou er een grote opstand komen. Zij zouden het veel te goed hebben en zo zouden ze te weinig hun eigen zin kunnen doen... U mag niet vergeten dat dit in het dier evenzeer zou doorwerken als het in u zou doorwerken, ook wanneer de uiting een andere is.

Vraag: Een vriend in Berlijn zou graag bijeenkomsten als deze bijwonen. Kan dit daar?

Antwoord: Eigenlijk mogen wij daarover niet te veel praten. Maar sprekers van onze kring komen ook in Grünwald, dat is niet zo ver van Berlijn. Verder mag ik hierover niet veel zeggen. Het is de politiek van onze orde alle afdelingen zo veel mogelijk gescheiden te houden. Hiermee trachten wij te voorkomen dat stoffelijk internationale banden zouden ontstaan, die op het ogenblik misschien voor de leden aardig zouden zijn, maar bij het ontstaan van politieke ontwikkelingen voor het bestaan van de groepen misschien gevaarlijk zouden kunnen worden. We don't put all our eggs in one basket. Dan breken zij allemaal tegelijk wanneer wij onvoorzichtig zouden zijn.

Ik zal nu het woord overgeven aan iemand die beter Nederlands spreekt dan ik. (niet toegevoegd) Verder allemaal nog een heel aangename avond.